

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/135/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1114218778
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Majerský
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1114218778.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Majerského a sudcov JUDr. Ivany Štiffovej a JUDr. Romana Bolebrucha, v spore žalobcu: J & M PAVLÁT International, s. r. o., Všečov 2, Tábor, Česká republika, IČO: 26 018 012, zastúpeného: Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s. r. o., Záhradnícka 29, Bratislava, IČO: 36 860 891, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, o náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 11C/67/2014-600, zo dňa 22.3.2022, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalovanej priznáva proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 26.6.2014 domáhal proti žalovanej zaplata nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 eur titulom zodpovednosti za škodu spôsobenej pri výkone verejnej moci. Dôvodil, že sa stal objektom akcie realizovanej orgánmi štátnej správy Slovenskej republiky (ďalej tiež „SR“), v rámci ktorej došlo k zadržaniu dopravného prostriedku žalobcu a vodiča na území Turecka v decembri 2010. Dňa 29.12.2010 bola Prezídium Policajného zboru SR zvolaná tlačová konferencia na informovanie o uvedenej akcii, na ktorej prezident Policajného zboru SR C.. N.. N. G. informoval zástupcov médií o vzniknutej situácii. Okrem iného uviedol: „Skúmali sme, či prepravná firma není zaangažovaná v tomto obchode, vzhľadom k tomu, že si ju vybrali samotní členovia zločineckej organizácie. Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú nejaké iné vzťahy.“ Ide o nepravdivé skutkové tvrdenia, keď žalobca nebol nikdy vybraný za účelom Poskytnutia svojich služieb žiadnymi členmi zločineckej organizácie a nikdy nemal a nemá žiadne vzťahy s členmi zločineckej organizácie. Tieto nepravdivé skutkové tvrdenia vyvolávajú dojem, že má vzťahy s členmi zločineckej skupiny a že sa jedná o vzťahy, na sklade ktorých bol vybraný na poskytnutie služby členmi zločineckej skupiny. Jedná sa teda snahu prezentovať žalobcu ako subjekt, ktorý spolupracuje so zločineckou skupinou. Je to o to závažnejšie, že výrok bol prezentovaný na tlačovej konferencii súvisiacej s vysoko organizovaným zločinom. Žalobca je riadnou právnickou osobou, vykonáva svoju podnikateľskú činnosť v súlade s právom, plní si svoje povinnosti vo vzťahu k štátu aj k svojim obchodným partnerom a vykonáva podnikateľskú činnosť vo vysoko konkurenčnom prostredí, ktoré je do veľkej miery závislé na dobrom mene a povesti. K zásahu do jeho dobrej povesti a obchodného mena aj došlo. Závažnosť zverejnenia týchto skutočností je o to vyššia že tieto boli prezentované osobou vystupujúcou v pozícii Prezidenta Policajného zboru SR na oficiálnej tlačovej konferencii, veľkej množine zástupcov médií. Je

teda zrejme, že došlo k výkonu verejnej moci v rozpore so všeobecne záväznou právnou úpravou, keď vo veci boli o žalobcovi šírené nepravdivé informácie. Jednalo sa o konanie C.. N.. N. G. ktorý konal v pozícii predstaviteľa Policajného zboru, v podriadenosti Ministerstva vnútra SR. Uvedené konanie je nesprávnym úradným postupom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý porušil viaceré právne predpisy, najmä Ústavu SR (napr. Čl. 2 ods. 2 a iné), Trestný poriadok (napr. § 6 a iné), zákon č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore a zákon č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy vrátane ich vykonávacích predpisov. Podaním z 20.12.2013, doručeným Ministerstvu vnútra SR dňa 23.12.2013 požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom bol prípisom zo dňa 30.1.2014 požiadaný o doplnenie žiadosti, na ktoré reagoval prípisom zo dňa 6.3.2014, pričom ministerstvo následne nereagovalo. Zásah do jeho práv bol brutálneho rozsahu, keď vždy vykonával svoju činnosť v súlade so zákonom a nikdy sa nedopustil trestného konania, pričom na tlačovej konferencii bol prezidentom Policajného zboru označený ako subjekt so vzťahom k zločineckej skupine; je to o to významnejšie, že podniká v medzinárodnej preprave, kde je vysoká konkurencia, pričom spochybnenie dôveryhodnosti má ďalekosiahle následky spočívajúce v strate obchodných partnerov a tieto následky aj nastali.

3. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 C. s. p.), súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním ustálil, že v decembri 2010 došlo v rámci policajnej operácie týkajúcej sa organizovaného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi s využitím tzv. „kontrolovanej dodávky“ k zadržaniu dopravného prostriedku a vodiča žalobcu na území Turecka. Následne na tlačovej konferencii dňa 29.12.2010 zvolanej Ministerstvom vnútra SR, Prezídium Policajného zboru SR, boli vtedajším prezidentom PZ C.. N.. N. G. zástupcovia médií informovaní o uvedenej akcii, kde okrem iného menovaný uviedol aj žalobcom namietané vyjadrenie: „Skúmali sme, či prepravná firma neni zaangažovaná v tomto obchode, vzhľadom k tomu, že si ju vybrali samotní členovia zločineckej organizácie. Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú nejaké iné vzťahy.“ Uvedený skutkový stav nebol medzi stranami konania sporný.

4. K námietke res iudicata vznesenej žalovanou, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/7/2014, si zhodný žalobca uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy titulom totožného výroku vtedajšieho prezidenta PZ, ktoré bolo dňa 31.10.2017 právoplatne skončené zamietnutím žaloby; uviedol, že v citovanom konaní sa žalobca domáhal ospravedlnenia a náhrady nemajetkovej ujmy 100.000 eur proti žalovaným: 1/ Ministerstvo vnútra SR a X/ C.. N.. N. G., v dôsledku čoho absentuje totožnosťou strán sporu ako jedna z podmienok prekážky konania a totožnosťou predmetu konania.

5. Rovnako ako nedôvodnú vyhodnotil námietku nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovanej v prípade posúdenia uplatneného nároku podľa Občianskeho zákonníka, keďže ak malo dôjsť k zásahu do dobrého mena žalobcu výrokmi vtedajšieho prezidenta PZ, tak mal žalobca nárok smerovať voči konkrétnemu štátnemu orgánu, nie voči SR, keď vo veciach ochrany dobrého mena právnickej osoby nie je v hmotnoprávnom vzťahu voči žalobcovi štát, ale konkrétna právnická osoba, ktorá nesie zodpovednosť za takýto zásah. Žalovaná zároveň uviedla, že v tejto veci sa nejednalo o taký úradný postup, pri ktorom by žalovaná, resp. jej pracovníci vykonávali štátnomocenské oprávnenie, pretože voči žalobcovi nevykonávala žiaden postup priamo súvisiaci s výkonom verejnoprávnej pôsobnosti orgánu verejnej správy v tzv. vrchnostenskom postavení; uskutočnenie tlačovej konferencie preto nemožno považovať za úradné konanie voči žalobcovi, teda za činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, z uvedeného dôvodu namietla možnosť aplikácie zákona č. 514/2003 Z. z. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že pri posúdení, či ide o výkon verejnej moci v zmysle § 2 zákona č. 514/2003 Z. z. je rozhodujúce, či konanie vtedajšieho prezidenta PZ bolo súčasťou výkonu verejnej moci. Z dokazovania vyplynulo a žalovaná to ani nesporeovala, že v C.. N.. N. G., vystupoval ako predstaviteľ Policajného zboru SR, pričom informoval o policajnej akcii, pri ktorej bol v rámci tzv. kontrolovanej dodávky použitý dopravný prostriedok žalobcu a jeho vodič, ktorý bol následne zadržaný na území Turecka. Informoval teda z pozície predstaviteľa orgánu verejnej moci, ktorý vo vzťahu k žalobcovi vystupoval vo vrchnostenskom postavení, keď bolo využité vozidlo žalobcu a jeho vodič práve titulom vrchnostenského postavenia orgánu štátu, za ktorý vtedajší prezident PZ informoval verejnosť o priebehu akcie. V posudzovanom prípade bola naplnená podmienka podľa § 2 citovaného zákona, a preto súd prvej inštancie posudzoval uplatnený nárok podľa zákona č. 514/2003 Z. z.; žalovanou je Slovenská republika, za ktorú podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. koná Ministerstvo vnútra SR.

6. Následne sa súd prvej inštancie zaoberal námietkou premlčania vznesenou žalovanou z dôvodu, že v prípade vyjadrenia osobnostných práv peňažným ekvivalentom ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčiava vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe; do práv žalobcu malo byť zasiahnuté na tlačovej konferencii dňa 29.12.2010, teda od 30.12.2010 plynula žalobcovi trojročná premlčacia doba, ktorá márne uplynula dňom 30.12.2013, avšak žaloba bola podaná na súd až dňa 26.6.2014. Súd prvej inštancie uplatnený nárok žalobcu posudzoval podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a nie podľa Občianskeho zákonníka, pričom s poukazom na § 15 ods. 1 a § 19 ods. 1, ods. 3 citovaného zákona konštatoval, že tlačová konferencia kde malo dôjsť k zásahu do práv žalobcu sa uskutočnila 29.12.2010 od kedy začala plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorá by uplynula dňa 29.12.2013, avšak žalobca podal ešte pred jej uplynutím dňa 20.12.2013 žiadosť o predbežné prejednanie nároku, čo spôsobilo spočívanie lehoty a to na obdobie 6 mesiacov, t. j. do 20.6.2014, keďže žalovaná na žiadosť okrem výzvy na doplnenie nereagovala. Pretože bola žaloba podaná dňa 26.6.2014, bola podaná ešte pred uplynutím premlčacej lehoty.

7. Po právnej stránke ozrejmil, že náhrada nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci predstavuje prípad objektívnej zodpovednosti štátu za škodu za súčasného splnenia troch podmienok a to (i) nezákonné rozhodnutie orgánu štátu, alebo jeho nesprávny úradný postup, (ii) existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch alebo existencia nemajetkovej ujmy a (iii) príčinná súvislosť medzi škodou/nemajetkovou ujmom a nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom.

7.1 K prvej podmienke, teda k preukázaniu nesprávneho úradného postupu súd prvej inštancie sa stotožnil s obranou žalovanej, že o nesprávny úradný postup ide ak tento má vadu a teda nie je v súlade s právnou úpravou, pričom neoprávnenosť zásahu je vylúčená vtedy, ak došlo k zásahu v rámci úradného konania, ak protiprávnosť zásahu nie je daná. Sporný výrok bol vyslovený na riadne zvolanej tlačovej konferencii, pričom zvolávateľom bolo Ministerstvo vnútra SR, Prezídium PZ SR v rámci plnenia zákonnej povinnosti informovať verejnosť o svojej práci a tieto informácie boli poskytnuté na to oprávnenou osobou - vtedajším prezidentom PZ v súlade s čl. 2 ods. 1 písm. d) nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 38/2004. Z dokazovania vyplynulo, že na tejto konferencii nebolo obchodné meno žalobcu vôbec uvádzané, z označeného výroku vtedajšieho prezidenta PZ nevyplýva, že by ním došlo k porušeniu povinností uvedených v žalobcom označených právnych predpisoch, pričom žalobca nebol označený inak, ako prepravná firma. Žalobca v konaní nepreukázal, že by danými výrokmi vtedajšieho prezidenta PZ bola odhalená jeho identita v príčinnej súvislosti s čím malo dôjsť k jeho nemajetkovej ujme, pričom súd prvej inštancie poukázal aj na odôvodnenie rozsudku v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/7/2014, z ktorého vyplynulo, že identitu žalobcu následne odhalili médiá alebo sám žalobca, čomu svedčí aj vyjadrenie V. S. I. v trestnom konaní. Žalobca zameral argumentáciu na skutočnosť, že označené informácie sú nepravdivými skutkovými tvrdeniami. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal opätovne na rozsudok Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 19C/7/2014, v ktorom súd predbežne posudzoval zhodný výrok v tom, či ide o skutkové tvrdenie, resp. hodnotiaci úsudok, pričom dospel k záveru, že napádaný výrok v časti „Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú iné vzťahy“ je len hodnotiacim úsudkom, ktorý však nebol neoprávnený alebo neprimeraný, navyše obchodné meno navrhovateľa neodznalo. Výrok uvádza len dôvod, pre ktorý bola prepravná firma skúmaná, nie že by mala konkrétne vzťahy s členmi zločineckej organizácie. Navyše aj v predmetnom konaní súd uviedol, že ak následne identitu žalobcu odhalili médiá, alebo sám žalobca, nebolo v možnostiach žalovaného 1/ takémuto správaniu a jeho následkom zabrániť. Z dôvodu súdnu praxou judikovanej záväznosti právoplatného vyriešenia zhodnej predbežnej otázky s odkazom aj na princíp právnej istoty súd prvej inštancie už nemohol opätovne riešiť rovnakú otázku a jej vyriešením bol viazaný. Na základe uvedeného dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu; dodal, že ak by aj posudzoval uvedenú otázku, nemohol by konštatovať naplnenie zodpovednosti štátu a to práve z dôvodu neuvedenia označenia žalobcu, ktorému potom nemohla v príčinnej súvislosti s označenými výrokmi vzniknúť nemajetková ujma.

8. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s obranou žalovanej, že právnická osoba si nemôže uplatniť nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., nakoľko § 2 citovaného zákona priamo uvádza, že výkonom verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach nielen fyzických, ale aj právnických osôb; preto právnickú osobu nemožno vylúčiť z možnosti uplatňovania si nárokov špecifikovaných v zákone č. 514/2003 Z. z.

Žalobca je však povinný preukázať nemajetkovú ujmu, ak v konaní tvrdí jej vznik. Vznik a výšku tvrdenej nemajetkovej ujmy preukazoval žalobca vyjadrením konateľov a písomným výsluchom svedka, z ktorých vyplynulo, že v dôsledku uvedeného vyjadrenia došlo k strate ich dôveryhodnosti, nakoniec museli prestať vykonávať prepravu do Turecka, ich vozidlá boli často podrobované prehliadkam na hraniciach, čo spôsobovalo aj prestoje, mali problémy so zamestnancami, obchodnými partnermi, znížil sa objem ich zákaziek, avšak súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že bez ďalšieho nie je možné len na základe uvedených dôkazov konštatovať, že žalobca uniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, keď nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce konkrétne tvrdené následky. V neprospech žalobcu tiež svedčilo to, že rovnako odôvodnil nemajetkovú ujmu aj v iných konaniach; v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 19C/7/2014 sa domáhal nemajetkovej ujmy v peniazoch v príčinnej súvislosti s konaním žalovaných 1/ Ministerstva vnútra SR a X/ C.. N.. N. G., ich zhodnými výrokmi na predmetnej tlačovej konferencii a v prípade konania vedeného pod sp. zn. 20C/118/2014 v príčinnej súvislosti s inak špecifikovaným nesprávnym úradným postupom a nezákonnými rozhodnutiami štátu voči zhodnej žalovanej v súvislosti s uvedeným zadržaním jeho vozidla v decembri 2010. Keďže v konaní nebola preukázaná existencia nesprávneho úradného postupu a ani nemajetková ujma, nemohla byť preukázaná ani príčinná súvislosť medzi nimi.

9. Na uvedenom základe za použitia Čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, § 1 písm. a), § 2, § 3 ods. 1 písm. d), § 4 ods. 1 písm. b), § 9 ods. 1, ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1 až ods. 3, § 19 zákona č. 514/2003 Z. z., § 6 Trestného poriadku, § 1 ods. 3, § 2 ods. 1 písm. a), § 8 ods. 1, § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z., § 48 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., § 2 ods. 1 nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 38 zo dňa 10.5.2004, Čl. 1, Čl. 3, Čl. 4, Čl. 11 Etického kódexu príslušníka Policajného zboru; súd prvej inštancie žalobu zamietol, keďže žalobca nepreukázal ani jeden z troch predpokladov zodpovednosti štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej, ktorej by inak pre plný úspech v spore patril nárok na náhradu trov konania, túto nepriznal z dôvodu, že si náhradu trov neuplatnila.

10. Proti rozsudku podal žalobca odvolanie a žiadal rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jeho odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

10.1 Nestotožnil sa s nesprávnym záverom súdu prvej inštancie, že identita žalobcu bola odhalená následne, t. j. po tlačovej konferencii médiami alebo samotným žalobcom, obchodné meno žalobcu nebolo na predmetnej tlačovej konferencii vôbec uvádzané a jeho identita nebola prezidentom PZ odhalená. Jedná sa o skutkové tvrdenia nepravdivé, keďže z predložených dôkazov v podobe článkov, ktoré boli vo veci zverejnené už pred tlačovou konferenciou, vyplýva, že identita žalobcu ako prepravcu bola známa už pred konaním tlačovej konferencie. Prezident PZ na tlačovej konferencii v spojení s jedným skutkom realizovanej prepravy hovoril o jedinej prepravnej firme, ktorá bola v danom okamihu známa a identifikovateľná. Zároveň na tlačovej konferencii bola identita prepravnej firmy zrejmalá. Identita žalobcu bola známa už pred realizáciou tlačovej konferencie a to v súvislosti s akciou štátnych orgánov SR v súvislosti, s ktorou došlo k zadržaniu kamióna to všetko pred realizáciou rozhodnej tlačovej konferencie, až následne bola realizovaná rozhodná tlačová konferencia, kde prezident PZ informoval o tejto jedinej špeciálnej preprave realizovanej jedinou dopravnou spoločnosťou. Identita žalobcu bola zrejmalá, na tlačovej konferencii prezentovaná a o tejto jedinej prepravnej spoločnosti (žalobcovi) boli poskytované informácie, ktoré sú predmetom konania. V súvislosti s uvedeným je nevyhnutné zohľadniť aj rozhodujúcu právnu úpravu, ktorá nevyžaduje taxatívne menovanie postihnutej osoby, ale je postačujúce uvedenie údajov, ktoré umožňujú jej jednoznačnú identifikáciu (rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 3Co/211/2011). Sporné výroky obsahovali tvrdenia výslovne sa vzťahujúce na prepravcu a výslovne prepravcu uvádzajúce. S prihliadnutím na uvedené je zrejmé, že neuvedenie označenia žalobcu v spornom výroku nemôže byť dôvodom, v dôsledku ktorého by bolo možné konštatovať absenciu nesprávneho úradného postupu.

10.2 Vo vzťahu k vyhodnoteniu predmetných výrokov ako hodnotiacich úsudkov sa nestotožnil so súdom prvej inštancie, že pri ich posúdení bolo potrebné vychádzať zo záverov rozsudku Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 19C/7/2014; citujúc § 193 C. s. p. mal zato, že postup súdu prvej inštancie nemá oporu v príslušnej právnej úprave. Navyiac citovaný rozsudok neobsahuje právoplatné a vo výroku obsiahnuté rozhodnutie o predbežnej otázke významnej pre aktuálny spor, ale rieši len časť sporného výroku a jeho časť v znení: „Skúmali sme, či prepravná firma není zaangažovaná v tomto obchode, vzhľadom k tomu, že si ju vybrali samotní členovia zločineckej organizácie.“ vôbec tento rozsudok neriešil. Je zrejmé, že súd prvej inštancie využil skôr prijatý rozsudok, ktorý v odôvodnení obsahoval takýto právny názor vo vzťahu k časti výroku, aby sa vyhol posúdeniu rozhodujúcej otázky a to či v danej veci sa jedná o skutkové tvrdenie, alebo o oprávnený a odôvodnený hodnotiaci úsudok. Je zrejmé, že barlička v podobe existujúceho rozsudku nie je využiteľná a túto otázku je nevyhnutné posúdiť. Napadnutý výrok neobsahuje len časť, ktorú citovala žalovaná (“Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú nejaké iné vzťahy”), ale obsahuje aj časť znenia: Skúmali sme, či prepravná firma není zaangažovaná v tomto obchode, vzhľadom k tomu, že si ju vybrali samotní členovia zločineckej organizácie. Žalobca jasne definoval skutkové tvrdenia, ktoré považoval za rozhodujúce pre podanie žaloby a to že žalobca podľa predneseného tvrdenia mal byť vybraný na realizáciu prepravy samotnými členmi zločineckej organizácie, k výberu členmi zločineckej organizácie malo dôjsť na základe iných vzťahov existujúcich medzi členmi zločineckej organizácie a žalobcom. Uvedené tvrdenia označil žalobca ako nepravdivé. Z ich povahy je zrejmé, že sa nejedná o hodnotiaci úsudok, ale o jednoznačné skutkové tvrdenie - výber prepravcu členmi zločineckej skupiny. Jedná sa o jednoznačné skutkové tvrdenie prezentujúce existujúcu skutočnosť a to, že prepravca bol vybraný členmi zločineckej skupiny. Nejedná sa o žiadne subjektívne hodnotenie autora vo vzťahu k faktu, ale jedná sa o jednoznačnú konštatáciu faktu. Navyiac, ak je uvedená tvrdená skutočnosť pravdivá, pre žalovanú, ev. súd prvej inštancie, nemalo byť problémom toto tvrdenie preukázať. Doposiaľ k uvedenému skutkovému tvrdeniu nebol zo strany žalovanej a ani súdu prvej inštancie predložený žiaden dôkazný prostriedok, ktorý by preukázal pravdivosť prezentovaného tvrdenia. Tvrdenie, že výber prepravcu bol realizovaný členmi zločineckej skupiny, neobsahuje žiadne subjektívne hodnotenia autora tohto vyjadrenia, ale obsahuje strohú konštatáciu faktu, ktorá nebola doposiaľ preukázaná. Zároveň uviedol, že tejto časti výroku sa súd prvej inštancie nevenoval v žiadnom rozsahu a to ani pri poukaze na žalovanou citované rozhodnutie. Dôkaz pravdy zo strany súdu absentuje. Vo vzťahu k druhej časti výroku, ktorej ako jedinej sa venoval (“Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú nejaké iné vzťahy”), uviedol, že aj keby bol akceptovaný názor o hodnotiacom úsudku, tento v žiadnom prípade nie je možné považovať za primeraný a oprávnený. Hodnotiaci úsudok (kritika) je zo svojej podstaty subjektívnym prejavom u ktorého nie je možné preukázanie pravdivosti prezentovaných tvrdení. Napriek uvedenému aj hodnotiaci úsudok môže byť rozporný so zákonom a teda dôvodom pre priznanie nemajetkovej ujmy ak nezohľadňuje niekoľko základných kritérií, a to: kritérium vecnosti, kritérium pravdivosti, kritérium primeranosti, ktoré znamenajú, že zákonom akceptovaný hodnotiaci úsudok by mal logicky vychádzať z tvrdení a faktov, t. j. hodnotiaci úsudok by mal byť logickým záverom, vyústením, jednotlivých tvrdení, faktov a nevybočovať z medzí nevyhnutných pre dosiahnutie cieľa.

10.3 Žalobca ďalej argumentoval, že predloženými dôkaznými prostriedkami boli preukázané dôvody uplatnenia žalovaného nároku pri zohľadnení vo všeobecnosti akceptovaného testu proporcionality. Zodpovedaním z toho vyplývajúcich otázok, najmä kto, o kom, čo, kde, kedy ako. bolo preukázané, že oficiálny predstaviteľ štátu v pozícii prezidenta Policajného zboru SR, o v úplnosti bezúhonnej právnickej osobe podnikajúcej na vysoko konkurenčnom trhu založenom na nevyhnutnosti vysokého stupňa dôvery, t. j. v medzinárodnej doprave. O spoločnosti, ktorá poskytovala služby pre štát ČR, ozbrojené zložky iných štátov, so zameraním na zahraničie a pri zachovaní v úplnosti bezproblémových vzťahov so všetkými svojimi partnermi a absenciou akéhokoľvek protiprávneho konania, prípadne styku so zavadovými osobami; zverejnil vysoko citlivú informáciu, podľa ktorej táto spoločnosť bola na poskytnutie ostro sledovaných nezákonných služieb vybratá zločineckou organizáciou z dôvodu, že s touto spoločnosťou zločinecká organizácia má nejaké vzťahy z minulosti, na oficiálne zvolanej tlačovej konferencii, ktorej sa zúčastnili masovokomunikačné prostriedky (printové, televízne, rozhlasové) z oboch štátov ČR a SR a ktoré následne uvedenú informáciu masívne šírili v tlačenej, rozhlasovej a televíznej verzii na území oboch štátov. Navyiac sa to stalo bez možnosti žalobcu akokoľvek pri poskytovaní informácie reagovať a spôsobom, u ktorého nie je možné vylúčiť cieľ oslabiť pozornosť médií na činnosť polície vo vzťahu k veci, ktorá bola predmetom tlačovej konferencie. Dôkaznými prostriedkami bolo ozrejmené, že definované nepravdivé tvrdenia mali výrazný dopad na žalobcu v oblasti internej - zhoršené vzťahy so zamestnancami odmietanie realizácie konkrétnych dopravných

tras, a súvisiaci nezájem o zamestnanie najmä zo strany slovenských vodičov, zhoršený výkon činnosti zakladateľmi a štatutármi spoločnosti s pocitmi frustrácie, bezvýchodiskovosti a pod., zhoršený výkon činnosti vedúcimi predstaviteľmi spoločnosti, neproduktívne mrhanie aktivity na činnosti, ktoré nemali priamy obchodný význam, externej - podozrievavosť obchodných partnerov podozrievavosť orgánov štátnej moci - šikanovanie, komplikácie pri cezhraničnej preprave tovaru, obchodnej - pokles obchodnej aktivity, nevyhnutnosť vypustenia dopravnej obsluhy konkrétnych zahraničných destinácií. Všetky vyššie definované skutočnosti boli zo strany žalobcu preukázané a najmä neboli popreté zo strany žalovanej pri zohľadnení celého realizovaného dôkazného procesu. S prihliadnutím na uvedené a § 151 C. s. p. je potrebné uvedené skutočnosti považovať za nesporné. V súvislosti s dokazovaním je nevyhnutné poukázať aj na zmätočnosť argumentácie súdu prvej inštancie, keď tvrdí, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení nepredložil žiadne dôkazy, avšak súčasne v tom istom odseku tvrdí, že vznik a výška tvrdenej nemajetkovej ujmy boli preukázané vyjadrením konateľov (jednalo sa o riadny výsluch strany v písomnej forme) a písomným výsluchom svedka. Bez ohľadu na skutočnosť, že uvedené nepredstavuje kompletnú špecifikáciu dôkazov predložených žalobcom, je zrejmé, že súd prvej inštancie je v tomto zásadnom hodnotení vnútorne rozporný a jeho tvrdenie o nepredložení žiadnych dôkazných prostriedkov nezodpovedá procesnému stavu veci.

10.4 Žalobca zastával názor, že zároveň bol preukázaná aj príčinná súvislosť medzi týmito konaniami žalovanej a škodou, keď z dokazovania je zrejmé, že žalobca bol bezúhonnou osobou, táto jeho povesť nebola nikdy spochybnená, táto jeho povesť bola spochybnená len vyjadrením prezidenta Policajného zboru SR na tlačovej konferencii, ktoré je predmetom tohto súdneho sporu, a ktorého pravdivosť žalovaná nikdy nepreukázala, toto jediné nepravdivé vyjadrenie vyvolalo následky, ktoré boli preukázané. Je zrejmé, že preukázaný nesprávny úradný postup je jedinou príčinou preukázaných následkov. Žiadna iná skutková okolnosť nebola žalovanou v súdnom konaní preukázaná.

10.5 Vyčítal súdu prvej inštancie, že súd prvej inštancie porušil Čl. 3 a Čl. 6 ods. 1 Základných princípov C. s. p., keď odmietol vypočutie V. S. I., konateľa spoločnosti I. G. M. B., oboznámením sa s výsledkami šetrenia akcie, ktorej súčasťou bola aj preprava realizovaná žalobcom do Turecka v decembri roku 2010 (zadováženie a predloženie vyšetrovacieho spisu - vec riešená aj Prezidiom Policajného zboru, úrad boja proti organizovanej kriminalite, operatívny odbor, oddelenie vyšetrovania, ČVS: PPZ-177/BOK-CA-2011). Uvedené je o to závažnejšie, že navrhované dokazovanie reagovalo na dôkazy predložené žalovanou a to časť zápisnice z výsluchu svedka V. S. I., ktorú predložila žalovaná a ktorá obsahovala stranu prvú, šiestu a poslednú. S týmto dôkazným prostriedkom predloženým žalovanou pracoval aj súd prvej inštancie a na jeho základe prijímal skutkové závery (odsek 6.8 a 15 rozsudku). Vo veci tak bola vytvorená situácia, ktorá zásadným spôsobom porušovala zásadu rovnosti zbraní oboch sporových strán, keď súd prvej inštancie pripustil torzo zápisnice v rozsahu troch strán svedka V. I. z konkrétneho trestného stíhania v prospech žalovanej, avšak nepripustil navrhované vypočutie totožného svedka a zistenie komplexných záverov zo šetrenia orgánmi činnými v trestnom konaní, ktoré navrhoval žalobca. Prístupom súdu prvej inštancie sa žalobca dostal do výrazne nevýhodnejšieho postavenia, keď zo svojej pozície si nie je spôsobilý zabezpečiť dôkazné prostriedky, ktoré využíva žalovaná. Prehliadanie takejto skutočnosti je výrazným narušením rovnosti postavenia oboch sporových strán a popretím tzv. zásady rovnosti zbraní. Súčasne sa jednalo o dôkazné prostriedky, ktoré mohli ozrejmiť otázky súvisiace s preukázaním nesprávneho úradného postupu, keď žalovanou upravená výpoveď V. S. I. bola využívaná ako argument pre konštatáciu absencie porušenia povinnosti na tlačovej konferencii zo strany súdu prvej inštancie. Takýto postup je tak porušením procesných práv žalobcu v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, no súčasne vykonaním týchto dôkazov mohli byť zistené rozhodujúce skutočnosti vo veci, najmä v časti nesprávneho úradného postupu žalovanej. Žalobca na pojednávaní dňa 13.2.2019 predložil súdu prvej inštancie množinu dôkazných prostriedkov v podobe článkov, ktoré už pred realizáciou rozhodnej tlačovej konferencie prinášali informácie o problematike prepravy a obsahovali aj špecifikáciu jedinej prepravnej spoločnosti. Uvedené dôkazné prostriedky neboli v napadnutom rozsudku žiadnym spôsobom špecifikované a súd prvej inštancie sa s týmito dôkaznými prostriedkami žiadnym spôsobom nevysporiadal; z odseku 5 rozsudku je zrejmé, že súd prvej inštancie tieto dôkazné prostriedky ignoroval a v rozsudku nie sú vôbec (žiadnym spôsobom) obsiahnuté. Uvedené je o to závažnejšie, že v úplnom rozpore s týmito dôkaznými prostriedkami súd prvej inštancie opakovane konštatoval, že k odhaleniu identity žalobcu došlo až po rozhodnej tlačovej konferencii.

10.6 Za situácie, kedy súd prvej inštancie v odseku 5 napadnutého rozsudku uvedie, že vykonal všetky označené dôkazy a súčasne v odseku 7 uvedie dôvody, pre ktoré niektoré dôkazy nevykonával a súčasne

v rozsudku v úplnosti ignoruje dôkazné prostriedky založené v priebehu súdneho konania, v odseku 16 uvedie, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy a súčasne v tom istom bode uvedie, ktoré žalobcom navrhnuté dôkazy boli vykonané, v rozsudku uvedie, že identita žalobcu bola odhalená následne po tlačovej konferencii (odsek 15 a 15.1) a súčasne ignoruje bez akéhokoľvek ozrejmienia predložené dôkazné prostriedky preukazujúce opak, dôkazný prostriedok predložený žalovanou označuje za zápisnicu z výsluchu svedka (odsek 5), no súčasne ignoruje (a nikde v rozsudku nezrejmjuje), že sa jedná len o tri strany zápisnice v podobe upravenej žalovanou, je zrejmé, že zvolený postup súdu nezodpovedá § 220 ods. 2 C. s. p. Uvedené predstavuje nie len o porušenie zákonnej normy, ale aj porušenie základného práva na spravodlivý súdny proces garantovaný vnútroštátnymi, ale aj medzinárodnými právnymi predpismi - odňatie možnosti konať pred súdom, najmä Čl. 46 Ústavy SR, Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach.

11. Žalovaná vo vyjadrení odvolaniu žiadala napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Pridržiavajúc sa predchádzajúcich písomných vyjadrení poukázala na § 1 písm. a), § 3, § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Ozrejmila, že pojem „právomoc“ verejného činiteľa použitý v legálnej definícii interpretačne vyžaduje prvok moci a rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým, alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takým rozhodnutím obmedzené na svojich (inak právnym poriadkom garantovaných) právach. Nemusí nevyhnutne ísť o formalizované rozhodovanie (vydávanie rozhodnutí s určitými procesne predpísanými náležitosťami a formou), vždy je však spojené so zodpovednosťou za uplatnenie. Preto len samotná skutočnosť, že sa jednalo o príslušníka Policajného zboru, ktorý však nevykonával v postavení verejného činiteľa svoju právomoc voči právnickej alebo fyzickej osobe, ale len vykonával tlačovú besedu nepostačuje, ako predpoklad zodpovednosti za prípadnú škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, tak ako to explicitne vyžaduje zákon č. 514/2003 Z. z.

12. Žalobca v odvolacej replike konštatoval, že z argumentácie žalovanej vo vyjadrení a argumentácie súdu prvej inštancie obsiahnutej v napadnutom rozhodnutí je zrejmé, že žalovaná nerozporuje tvrdenia žalobcu obsiahnuté v odvolaní, ale rozporuje konkrétnu argumentáciu súdu prvej inštancie. Žalovaná opätovne argumentuje len a výlučne spôsobom, ktorý bol súdom prvej inštancie označený za neodôvodnený. Jedná sa o argumentáciu, ktorej sa žalobca venoval opakovane rozsiahlym spôsobom, najmä s poukazom na skutočnosť, že súčasťou výkonu verejnej moci je aj úradný postup, ktorý nezahŕňa priame rozhodovanie orgánu verejnej moci.

13. Žalovaná v odvolacej duplike len zopakovala tvrdenia z vyjadrenia k odvolaniu.

14. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem; dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výroku vecne správny, preto ho v súlade s § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 27.2.2024 (§ 219 ods. 3 C. s. p.).

15. Vo vzťahu k podstatným tvrdeniam žalobcu v odvolaní, s ktorými sa odvolací súd musí v odôvodnení vysporiadať (§ 387 ods. 3 C. s. p.) hodno podotknúť, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k zamietnutiu žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. založenej na úvahe súdu prvej inštancie o nepreukázaní predpokladov potrebných pre vznik zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup.

16. Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti žaloby, ako aj na posúdenie relevantnosti tvrdení žalobcu na podporu podanej žaloby a žalovanej prednesených na jej obranu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 191 ods. 1

C. s. p. súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým záverom a na ich základe vyvodil aj správny právny záver nedôvodnosti žalobcom uplatňovaného nároku proti žalovanej, ktorého sa žalobca domáhal titulom zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom.

17. Pretože odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku, konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 C. s. p.) a v podrobnostiach poukazuje na skutkové a právne zdôvodnenie rozhodnutia, v ktorom sa súd prvej inštancie dostatočne vysporiadal so všetkými aspektmi predmetnej žaloby.

18. Súd prvej inštancie totiž v odôvodnení svojho rozsudku rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na posudzovanú vec a z ktorých vyvodil právne závery a náležite ich vysvetlil; z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie jasne a výstižne vysvetlil prečo považoval žalobu za nedôvodnú; skutkové a právne závery súdu prvej inštancie tak nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku spĺňa požiadavky § 220 ods. 2 C. s. p. Za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR nemožno považovať to, že súd prvej inštancie zjavne neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

19. Z obsahu podanej žaloby vyplýva, že žalobca si náhradu imateriálnej ujmy proti Slovenskej republike uplatnil titulom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu mala byť spôsobená tým, že dňa 29.12.2010 na tlačovej konferencii prezídia Policajného zboru SR uviedol vtedajší prezident Policajného zboru C. N. N. G.: „Skúmali sme, či prepravná firma neni zaangažovaná v tomto obchode, vzhľadom k tomu, že si ju vybrali samotní členovia zločineckej organizácie. Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú nejaké iné vzťahy.“ Z týchto nepravdivých výrokov (keďže nikdy nebol vybraný za účelom poskytnutie svojich služieb žiadnymi členmi zločineckej organizácie; nikdy nemal a nemá žiadne vzťahy s členmi zločineckej organizácie) vyvolávajúci dojem, že spolupracuje so zločineckou organizáciou; žalobca vyvodzoval následok spočívajúci v ich spôsobilosti výrazne zasiahnuť do jeho dobrej povesti a dobrého mena, pričom k zásahu aj skutočne došlo.

20. V žalobe vymedzuje žalobca rozhodujúce skutočnosti do skutkového deja (skutku), na ktorého základe sa uplatňuje právo, a to v rozsahu, ktorý umožňuje jeho nezameniteľnú individualizáciu, t. j. vylučuje možnosť zámery s iným skutkovým dejom. Pre analýzu právneho vzťahu strán a posúdenie jeho povahy z hľadiska obsahu žaloby na prejednanie a rozhodnutie o nároku, ktorý žalobca vyvodzuje z tohto právneho vzťahu, je tak rozhodujúce obsahové hľadisko, teda akú povahu majú práva a povinnosti strán tvoriace obsah právneho vzťahu. Predmet konania, t. j. obsah žaloby, je tvorený žalobným návrhom (petitum) a rozhodujúcimi skutkovými tvrdeniami - opísaním skutkového deja (causa petendi). Rozhodujúce skutočnosti v žalobe tak vymedzujú predmet konania po skutkovej stránke, zatiaľ čo právne posúdenie je vecou konajúceho súdu v zmysle zásady súd pozná právo (v zmysle rímskej právnej zásady „Da mihi factum, dabo tibi ius“ - Daj mi skutok, ja ti dám právo).

21. Právnym posúdením veci je aplikácia práva na zistený skutkový stav. Je to činnosť súdu spočívajúca v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky (questio iuris). Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok (questio facti), teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

22. Vo všeobecnosti štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci [§ 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.]. Pod výkonom verejnej moci sa rozumie rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb [§ 2 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z.] a za orgán verejnej moci sa považuje aj štátny orgán [§ 2 písm. b) bod 1 zákona č. 514/2003 Z. z.]. Štát za podmienok stanovených zákonom zodpovedá za škodu spôsobenú okrem iného aj nezákonným rozhodnutím a svojej zodpovednosti sa nemôže zbaviť (§ 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.). Na základe uvedeného štát v zásade zodpovedá aj za škodu spôsobenú orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením obvineného; na vznik zodpovednosti štátu za škodu (resp. nemajetkovú ujmu) z titulu nezákonného rozhodnutia je nevyhnutné súčasné splnenie

zákoných predpokladov, ktorými sú (i) nezákonné rozhodnutie, (ii) vznik škody (resp. nemajetkovej ujmy) a (iii) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím a vznikom škody (resp. nemajetkovej ujmy).

23. Podľa § 6 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd informujú verejnosť o trestnom konaní podľa tohto zákona poskytnutím informácií oznamovacím prostriedkom. Pri tomto informovaní však musia dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva alebo telekomunikačného tajomstva (ods. 1). Pri poskytovaní informácií sú orgány činné v trestnom konaní a súd oprávnení utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmať alebo sťažiť objasnenie a vyšetrenie veci. Pritom sú povinní dbať na zásadu prezumpcie neviny. Dbajú aj na to, aby nezverejňovali chránené osobné údaje ani skutočnosti súkromného charakteru, najmä rodinného života, obdobia a korešpondencie, ktoré priamo s trestnou činnosťou nesúvisia. Osobitne dbajú na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených, ktorých osobné údaje sa nezverejňujú (ods. 2). V konaní pred súdom rozsah poskytovaných informácií vyplýva zo zásady verejnosti. V priebehu súdneho konania nemožno účastníkom zakázať zhotovovanie písomných poznámok alebo náčrtov, ak sa touto činnosťou nenarušuje priebeh konania (ods. 3). Ak by poskytnutie informácie porušilo alebo ohrozilo záujmy uvedené v odseku 1 alebo 2, orgán činný v trestnom konaní a súd odmietnu poskytnutie informácie (ods. 4).

24. Povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdov informovať verejnosť o svojej činnosti je realizáciou Čl. 26 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorého sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené, a Čl. 26 ods. 5 Ústavy SR, podľa ktorého orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Trestný poriadok ustanovuje základné pravidlá, ktoré musia byť pri informovaní dodržané. V odseku 1 je upravené prvé pravidlo, a to že poskytovateľ informácie musí dbať na ochranu utajovanej skutočnosti, obchodného tajomstva, bankového tajomstva, daňového tajomstva, poštového tajomstva a telekomunikačného tajomstva.

25. Ďalšími pravidlami, ktoré treba dodržať pri informovaní, sú: oprávnenie utajiť tie skutočnosti, ktoré by mohli zmať alebo sťažiť objasnenie alebo vyšetrenie veci; povinnosť dbať na prezumpciu neviny; nezverejňovať chránené osobné údaje a skutočnosti súkromného charakteru, ktoré priamo nesúvisia s trestnou činnosťou; osobitne treba dbať na záujmy maloletých, mladistvých a poškodených a nezverejňovať ich osobné údaje. Trestný poriadok výslovne upravuje povinnosť odmietnuť poskytnutie informácie, ak by informovanie malo porušiť niektoré z pravidiel ustanovených v odsekoch 1 a 2. To však neznamená, že orgány činné v trestnom konaní a súd v takom prípade neinformujú vôbec, čo by bolo porušením

Čl. 26 ods. 1 a ods. 5 Ústavy SR, ako aj § 6 ods. 1 prvá veta Trestného poriadku. V takom prípade sa z poskytnutia informácie len vynechá tá informácia, resp. jej časť, ktorej poskytnutie by bolo v rozpore s pravidlami uvedenými v odsekoch 1 a 2. Podľa § 2 ods. 1 písm. d) nariadenie Ministerstva vnútra SR č. 38, zo dňa 10.5.2004 o poskytovaní informácií hromadným informačným prostriedkom; informácie hromadným informačným prostriedkom poskytujú oprávnené osoby, ktorými súd prezident Policajného zboru, prvý viceprezident Policajného zboru, viceprezident Policajného zboru.

26. Pojem „nesprávny úradný postup“ nenachádza v zákone č. 514/2003 Z. z. svoju legálnu definíciu. Zákonodarcu len exemplifikatívne vypočítava kategórie, ktoré možno pod nesprávny úradný postup subsumovať (§ 9 ods. 1). Z obsahu tohto pojmu v zásade vyplýva, že podľa konkrétnych okolností toho - ktorého prípadu môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomocí určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel stanovených právnymi predpismi pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup nie je spravidla možné v právnom predpise upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať i z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje (rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 30. júna 2010, sp. zn. 5Cdo/126/2009).

27. Nesprávnym úradným postupom možno teda rozumieť postup kompetentného orgánu, pri ktorom využíva svoju právomoc na plnenie jemu zverených úloh v oblasti verejnej správy v rozpore s právnym poriadkom a účelom, na ktorý mu bola táto právomoc zverená, pričom zväčša ide o porušenie procesno-právnych noriem.

28. Poskytovanie informácií o trestných konaniach podľa Trestného poriadku je celkom určite úradným postupom, ktorým orgány činné v trestnom konaní vykonávajú zákonom zverenú kompetenciu za účelom naplnenia ústavnej požiadavky na informovanie verejnosti o svojej činnosti. Ustanovenia § 6 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku pritom upravujú kautely pre informovanie verejnosti, z ktorých orgány činné v trestnom konaní nesmú v konkrétnom prípade vybočiť a tým ohroziť záujmy chránené uvedenými ustanoveniami. Pokiaľ orgány činné v trestnom konaní tieto zákonom stanovené mantinely dodržia, tak nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe. V opačnom prípade to má za následok (za splnenia ostatných predpokladov) vznik nároku na náhradu škody, subsumovateľný pod nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

29. Podstatou tohto sporu teda bolo posúdiť, či skutok uvedený v žalobe (causa petendi), ktorým je súd viazaný, vymedzený výroky prezidenta Policajného zboru SR C.. N.. N. G.: „Skúmali sme, či prepravná firma není zaangažovaná v tomto obchode, vzhľadom k tomu, že si ju vybrali samotní členovia zločineckej organizácie. Oni si nevyberajú len tak niekoho, s kým už nemajú nejaké iné vzťahy.“ vyslovenými na tlačovej konferencii dňa 29.12.2010, zasiahol do dobrého mena a povesti žalobcu ako právnickej osoby; inak povedané, či označené konanie (výroky) prezidenta Policajného zboru SR, ktoré nepochybne predstavujú úradný postup orgánu verejnej moci, sa prieči uvedeným kautelám pre informovanie verejnosti, z ktorých orgány činné v trestnom konaní nesmú v konkrétnom prípade vybočiť a tým ohroziť záujmy chránené uvedenými ustanoveniami.

30. Odvolací súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že týmito výroky nebolo neoprávnene a neprimerane zasiahnuté do práva žalobcu na dobré meno a povesť, nakoľko z nich vôbec nevyplýva, že sa týkajú žalobcu. Žalobca teda v spore nepreukázal, že na tlačovej konferencii organizovanej Ministerstvom vnútra SR bol priamo prezidentom Policajného zboru SR spornými výroky označený za subjekt, ktorý má vzťahy na zločinecké skupiny a tieto zločinecké skupiny si ho mali vybrať na realizáciu prepravy. Hodno tiež doplniť, že je potom celkom bez významu, že žalobca v priebehu konania bez relevantného procesného úkonu (zmeny žaloby) v písomných vyjadreniach a prednesoch na pojednávaní rozširoval žalobca skutok tiež o tvrdenie, že na tlačovej konferencii (mimo uvedené výroky) bol špecifikovaný spôsobom, ktorý umožnil jeho jednoznačnú identifikáciu, ale aj tým, že jeho identita bola odkrytá informáciami zverejnenými pred, či dokonca po tlačovej konferencii dňa 29.12.2010; navyše zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorým je odvolací súd viazaný (§ 383 C. s. p.) vyplýva, že ani v ostatnom priebehu tlačovej konferencie nebola identita žalobcu uvedením obchodného mena, resp. iných identifikačných údajov zverejnená. Odhliadnuc od uvedeného však žalobca nikdy v prvoinštančnom konaní, ale napokon ani v podanom odvolaní vôbec skutkovo nešpecifikoval, aké konkrétne údaje (informácie) umožňujúce nezameniteľnú identifikáciu žalobcu boli na tlačovej konferencii dňa 29.12.2010, či pred ňou, zverejnené; pričom ak z procesnoprávneho hľadiska platí, že opis rozhodujúcich skutočností v žalobe nemožno nahradiť odkazom na označené dôkazy, tým viac počas konania platí, že odkazom na dôkazy predložené na pojednávaní dňa 13.2.2019 nemožno bez procesného úkonu doplniť (zmeniť) opis rozhodujúcich skutočností žaloby, t. j. toho, čo tvorí predmet konania. Na uvedenom základe označené výroky prezidenta Policajného zboru nevybočili z kautel vymedzujúcich zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní pri informovaní verejnosti o svojej činnosti, a preto nemôžu byť nesprávnym úradným postupom.

31. Zhora uvedené závery odvolacieho súdu zdôrazňujúce správnosť napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie založeného na absencii nesprávneho úradného postupu, t. j. nespôsobilosti žalovaných výrokov prezidenta Policajného zboru SR zasiahnuť do práva na ochranu dobrého mena a povesti žalobcu, ako základného kumulatívneho zákonného predpokladu zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci; dávajú napokon odpovede aj na zvyšné odvolacie námietky, keďže na uvedenom základe neboli (z povahy veci právne irelevantné) spôsobilé prívodiť zmenu napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

32. Posúdenie veci odvolacím súdom sa tak odráža v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

33. A pretože žalobca v podanom odvolaní neuviedol žiadne ďalšie relevantné skutočnosti, s ktorými by sa nevyrovnal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, odvolaciemu súdu sa javí úloha vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 C. s. p.) ako

kontraproduktívna a neúčelná, keďže žalobcom prezentované „podstatné tvrdenia“ v odvolaní boli vo všetkých súvislostiach zodpovedané v dôkladnej a presvedčivej argumentácii súdu prvej inštancie.

34. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanej priznal proti žalobcovi plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania, nakoľko mala v odvolacom konaní plný úspech.

35. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1

C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).